

De crisis in het moderne strafrecht

Er heerst heden ten dage een crisis in het moderne strafrecht. Overheden weten o.a. niet hoe men het probleem van de sterk toenemende criminaliteit moet oplossen. Men meent dat het steeds uitbreiden van de gevangencellen het logische vervolg is van het bestrijden van de stijgende criminaliteit (Oorzaak en gevolg).

Wij zien dat Justitie -net als de medische wereld- de symptomen van het kwaad bestrijdt en niet de oorzaak dieper onderzoekt en tegengaat.

Wij zijn het er meestal over eens dat iemand, die een overtreding heeft begaan daarvoor gestraft dient te worden op de één of andere wijze. Aan deze rechtsgrond zal men niet gauw twijfelen. De straf vormt aldus niet het grote probleem in de huidige crisis, maar wél de vorm en zwaarte en de behandeling van de overtreder. Het moet er ons in het straffen om gaan verbetering en herstel te beogen bij de overtreder. Daartoe dienen wij de oorzaak te kennen van het kwaad, om het daarna effectief te kunnen bestrijden. Daaraan ontbreekt het ons allen helaas maar al te zeer!

Momenteel zijn er positieve ontwikkelingen gaande om tot een rechtvaardig recht te komen. Stichting Op Kleine Schaal is met een project bezig: "Echt Recht". Zie www.echt-recht.nl

En ook het forum herstelrecht is ermee bezig, zie www.forumherstelrecht.nl

In het RD 21 april 2001 stond een stukje van Mr. P.B. Cliteur, strafrechtgeleerde aan de Universiteit van Leiden, uit zijn geschrift: "Inleiding tot het recht".

"Eén van de oudste theorieën is dat het strafrecht er is om het onrecht te vergelden. Het strafrecht heeft tot doel de vergelding. Sommigen zeggen dat dit eigenlijk op niets anders neerkomt dan op wraak (....) Er zijn ook andere manieren om het strafrecht te legitimeren. In de vijfde eeuw voor Christus zei de Griekse filosoof Protagoras dat 'geen verstandig mens straft omdat er gezondigd is, maar alleen opdat er niet meer gezondigd wordt'. Hier wordt de grondgedachte van de preventieleer uitgesproken (....) De mens is voor rede vatbaar, zegt men wel (...) Vergelding is een doelstelling van straf die vaak door wat minder pragmatisch ingestelde, de zogenaamde 'principiële' mensen, wordt verdedigd".

Geschiedenis

Eerst een stukje geschiedenis, hoe men in het oude Egypte rechtspraak hield. De Egyptenaren gebruikten in hun rechtspraak de uitdrukking "dubbele

gerechtigheid". Later hebben andere volkeren er altijd moeite mee gehad deze gedachtegang der Egyptenaren te begrijpen.

In feite heeft elke rechtspraak iets van een dubbele gerechtigheid. Er moet recht worden gesproken tussen twee partijen door een derde, de onafhankelijke rechter. Zodra de rechter één van de twee in het gelijk stelt, kiest hij min of meer partij! Dus gaat het er dan nog om met welk gezag hij bekleed is.

Bij de oude Grieken kende men een college van oudsten, waar partijen hun zaken ten gericht brachten. De oudsten hadden een herauten-scepter in de hand en spraken met hun staf een oordeel uit. De staf of scepter was het symbool van hun bevoegdheid. De scepters (skeptron, rhabdos) waren van plantenstengels (een soort bamboe) gemaakt, waaruit de onvergankelijke levensorde moest blijken. Zo verwees Hermes met zijn scepter de mensen naar het dodenrijk, maar toverde hen met diezelfde scepter weer terug.

De staf was meestal met goud overtrokken, als symbool van onvergankelijkheid. Ook Engelen dragen staven, zie bij Gideon, Richt 6:21. Op onderstaand plaatje zien wij de ontwikkeling, herkomst en betekenis van de staf.

De voorste man loopt met een hele boom in zijn hand. Dat is de heraut, de logos, de man van het woord, het bevelende woord. De tweede man is Horus, de koning met de kromstaf, het schriftteken voor de koning. De derde man is de offeraar, draagt de was-scepter, dat betekent het opwassen, gedijen, gezondheid. De vierde man is de heer der heerlijkheid, de eenvoudige staf.

Tezamen vormen de vier een college van rechters of regelaars, die in het dodenrijk levensmiddelen gingen scheppen.

De staf is voor hen geen symbool van fysieke macht, maar bezit, een soort toverstaf die aan de drager scheppende kracht van de aarde geeft. De

stafdrager wordt geacht in regelrecht contact te staan met de goden van het eeuwige leven, het dodenrijk. Zij wisten dat de zelfvernieuwing tot stand kwam wanneer er ondergang aan vooraf was gegaan.

De Egyptische godin Ma-at is een aard-godin. Zij waakte over alle rechtspraak. Ma-at kan men vertalen door gerechtigheid als goddelijke norm, als dubbele gerechtigheid. En daarmee bedoelde men die levensorde welke zich onder alle omstandigheden handhaaft, zelfs in de dood. Dood en leven behoren bij elkaar, zei men, doordat de Schepper alles rechtvaardig en goed heeft gemaakt. Door een ander voorval is het kwaad met de tegenstellingen in de wereld gekomen. De Egyptenaren zagen dat die hogere eenheid weer bereikt kon worden wanneer de tegenstellingen verzoend werden en samen gingen werken. De rechter was degene die het goddelijk recht moest handhaven, dus handelde deze meer sacraal (heilig) dan juridisch. Hij trachtte dan ook de strijdende partijen te verzoenen en tot samenwerking te brengen.

Dat zei eens de oud-secretaris generaal van de VN Oe Thant tijdens een volkerenruzie: *Wat kunnen wij niet opbouwen en bereiken indien wij maar samenwerkten!*

De plaats waar het recht oudtijds werd gesproken, was de stadspoort. Dit wijst op het kosmische karakter ervan, daar de stadspoort het symbool is van de opkomst en ondergang der zon, waar de overgang van de nacht en de dag plaatsvinden. De stadspoort is alzo een grens-symbool, waar men óf er nog buiten staat, óf er binnen staat.

Buiten was er de geheel ándere en vreemde wereld. Binnen was er de bekende “veilige” wereld. De poort maakte scheiding en gaf doorgang tot. Maar, om binnen te komen diende men eerst vrede te sluiten. En dát geschiedde in de poort.

Dus was de poort de plaats der ontmoetingen, de plaats van verzoening. En het recht dat in de poort werd gesproken gold als het goddelijk recht van de kosmische levensorde. De rechters hadden de taak de levensorde die zich in het onvergankelijke leven der aarde openbaarde, in de samenleving der mensen te handhaven, n.l. de goddelijke gerechtigheid, welke leven én dood omvat. Dat is een mysterie. Mysteries laten zich altijd moeilijk in woorden uitdrukken, en vandaar dat men sprak van “dubbele gerechtigheid”. Dat is de werkelijke identiteit van leven en dood, en zoals deze zich als werkelijkheid openbaart in het verrijzend leven.

De rechters dienden zich om het leven te bekommeren, om het welzijn, en dat binnen het raam van de tegenstellingen van de huidige levensorde.

In oud Israël kende men evenzeer de rechtspraak in de poort, de vergadering der oudsten. Daaruit is later het Sanhedrin ontstaan (van het Griekse sunédrión) een vergadering van oudsten. Het merendeel bestond uit Farizeeën. Men denkt zelfs dat er twee vergaderingen waren, een politiek en een religieus Sanhedrin. Het Sanhedrin fungeerde als Hooggerechtshof en vergaderde in de vorm van een semi-cirkel, zodat men elkaar kon zien tijdens het onderhandelen. De raad bestond uit 70 oudsten plus de Hogepriester, dus 71 in totaal. De R.K.kerk heeft een college van kardinalen, 70 stuks, (hoewel dat momenteel fors uitgebreid is) bestaande uit 6 bisschoppen, 50 priesters, 14 diakenen, en de paus, tezamen 71. Kardinaal komt van cardo = hengel, steun der kerk, een ambt dat sinds 1567 gebruikt wordt voor de raadgevers van de paus. Dit college kardinalen is kennelijk de voortzetting van het Sanhedrin. Zij dragen dezelfde soort hoeden, mijters en staven. De heren weten wel hoe ze hun positie moeten verdedigen. Tijdens de gruwelen der Inquisitie zongen de hoge heren hun Te Deums en psalmen. Maar dat deden de gereformeerden eveneens toen Johan van Oldenbarneveldt gereed was om onthoofd te worden, toen de calvinistische predikant La Motius nota bene vooraf een “heerlijk gebed uitsprak” en daarna het “Vader onse” bad!

Vergelden

Toen het Bijbelse begrip “vergelde” ontstond, had dat niets met geld te maken, want meest waarschijnlijk was er in die tijd geen enkel economisch ruilmiddel, in ieder geval was er geen geld.

De oer-betekenis van geld is afkomstig van het offer, de offergave, die men meebracht naar de offerplaats.

Het woordje geld heeft dezelfde oorsprong als gilde. Een gilde was een offergemeenschap. In later tijd toen het geld is ontstaan, werd geld als inbreng genomen, waarmee men magische handelingen verrichtte, als zijnde een soort zoenoffer. Aldus zette men schuld om in materie, om een soort evenwicht en ethische symmetrie te verkrijgen. Het is een vorm van alchemie, een antiek denkbeeld, waarop nog steeds ons moderne strafvervolgings-systeem berust, met geldboeten, bekeuringen, etc.

Alzo maakt het geld dat stom is, recht wat krom is. Schuld is een geestelijke en lichamelijke last waarvoor de mens dient te boeten, en deze kan heden ten dage -hoe absurd dat ook klinkt- via de materie (geld) worden geledigd. Dus zal een rijke minder erdoor getroffen worden dan een arme! In Finland geeft men boetes naar het vermogen van de overtreeders.

Van het boete-systeem wordt door overheden (Justitie en belastingen, etc.) gretig gebruik gemaakt. Schuld is voor hen big-business. Veilig verkeersacties en snelheidsbeperkingen leveren grof geld op. Of het enig nuttig effect heeft, is blijkaar voor Justitie van ondergeschikt belang. Gewoon de schrik erin houden, en daarbij van de burgers zoveel mogelijk zien te plukken, althans zo lijkt het. Op die manier kan men fouten en overtredingen te gelde maken! Dat heet momenteel ver-geld-en. In 1999 zijn meer dan zes miljoen bekeuringen uitgedeeld, hetwelk het CJIB een bedrag van 544 miljoen gulden heeft opgeleverd! Het aantal verkeersboetes is in 7 jaar verdrievoudigd (dank zij de oplettendheid van de politie en technische hulpmiddelen). In het jaar 2000 deelde de politie 7,8 miljoen bekeuringen uit! Dus tel maar uit je winst!

Vergelding in onze tijd heeft de betekenis van “belonen, betaald zetten en vergoeden”. Straf heeft de betekenis van strak, stijf, kloek, streng, stram, strabben is stijf zitten, sterven of stijf-zijn. Boete heeft de betekenis van baat, beter maken, herstellen, genezing.

Vergelden associëren wij alzo met geld in de zin van boetegeld, iemand laten betalen. Met boetegeld kocht men vroeger de vrede.

In het Latijns is vergelden “retaliato”, en dat heeft te maken met evenredigheid, dus met symmetrie. Gerechtigheid mag echter geen starre symmetrie zijn, daar de Bijbel ons ook heel veel asymmetrische voorbeelden geeft. Wij mogen echter nooit symmetrie vervangen door asymmetrie.

Een voorbeeld van asymmetrie is “Ga heen en zondig niet meer, en, zo veroordeel Ik u ook niet”, zie Joh.5:14, 8:11. Daarmee is niet gezegd dat onze Heiland de zonde door de vingers zag! Nee, Hij gaf herkansing.

Indien een rechter iemands schuld bewezen acht, moet hij hem volgens de huidige strafnorm straffen. Dat is de starre symmetrie. Een rechter mag geen pardon geven in ons huidige strafrecht. Wel kan een rechter de straf verminderen, of ook voorwaardelijk veroordelen zonder een straf uit te laten voeren. In de Bijbel is dat anders, daar horen pardon en recht beiden tot het begrip gerechtigheid.

Misdaad dient veelal te worden gestraft. Alleen de vraag: op welke wijze straffen wij? Juist het straffen is voor ons mensen zo moeilijk, ja een bijna onbegonnen werk.

Wij kunnen de misdaad niet ongestraft laten, want dan ontstaat er volslagen chaos, dan komt er een onleefbare wereld.

Maar door te straffen volgens bepaalde systemen, gaan wij ineens datgene wat bij misdadigers als zondig wordt beschouwd, zélf op hen toepassen als een soort vergelding, o.a. vrijheidsberoving, lichamelijke dwang en verminking, etc. Het “bevoegd gezag” (zo noemt de Overheid zichzelf) heeft grote vrijheid in het zich uitleven op misdadigers. Het “bevoegd gezag” wordt door niets en niemand iets belet. En wat heet hier nog “gerechtigheid”?

Is het merendeel van de misdadigers veel slechter dan de uitvoerders van het recht? Het gevaar is, dat hardhandig strafrecht het begin is van tirannie en dictatuur, de aantasting van gerechtigheid. Immers, het strafrecht van een land toont het geestelijke niveau aan van dat land.

Hoe dienen wij met overtreders op verantwoorde wijze te handelen? Wij mensen zijn allen zondaars, van één lap gescheurd. Dus is de plaats en positie van de overtreders en van de berechter even belangrijk. Het betreden en onderzoeken van dit terrein behoort kennelijk in onze moderne cultuur nog tot de achtergebleven gebieden! Er is hieromtrent diepgaande bezinning noodzakelijk. Vandaar deze studie, welke niet de pretentie heeft in alles te voorzien.

Boetes is big business zoals wij zagen. Op de website:

www.onterechtbekeurd.nl

kunnen mensen terecht die menen onterecht te zijn bekeurd. Je recht in onze rechtsstaat halen kost de meeste mensen grote moeite. Je moet immers kunnen aantonen dat de opgelegde bekeuring onjuist is. De initiatiefnemers willen de mensen een handje helpen. Dat is alleen maar toe te juichen. Het uitdelen van boetes is immers handel geworden. Een politiekorps krijgt er zelfs provisie van. Het bezwaar maken is echter ook niet gemakkelijk, daar men bezwaar moet aantekenen bij dezelfde instantie die de bekeuring uitdeelde. En dan nog zult U een bedrag moeten storten dat meestal groter is dan de bekeuring, om het bezwaar in behandeling te krijgen. Door dit ontmoedigingsbeleid wil Justitie af van een grote stroom bezwaarschriften. Deskundigen en politiemensen stellen dat het bestraffen van kleine snelheidsovertredingen via flitspalen behoort tot het beleid van een chagrijnige overheid. Er gaat geen enkele preventieve werking van uit, zie

www.flitspaal.nl

Het flitspalenbeleid is volgens deze deskundigen dan ook niets anders dan gewoon een soort extra wegenbelasting.

Wat is straf?

Wanneer wij niet goed weten wat straf is en welke functie het heeft, kunnen wij ook niet het kwaad effectief bestrijden. Stelt een straf een misdadiger in de gelegenheid tot inkeer te komen, om daarna als een vernieuwd persoon in de samenleving terug te keren? Heeft straf de functie en het doel om de misdadiger tot berouw en inkeer te brengen? Dat zou dringend nodig zijn. Berouw is in ons strafrecht als leerstuk nog nooit goed ontwikkeld, althans de laatste 20 eeuwen niet. In ons strafrecht gaat het veeleer om de toerekening, het uitrekenen en afmeten van de zwaarte der straf. Straf komt van het woordje stijf. Dus is straf onbuigzaam, stram, straffe houding, een niet toegeven aan misdaad. En wat die houding verder inhoudt zullen wij leren uit hetgeen men algemeen onder “gerechtigheid” verstaat.

Handhavers van het recht zijn vanaf oude tijden gezien als een soort goden, die zelf boven alle kritiek verheven waren. Het christendom zou een hoog ontwikkeld strafrecht dienen te hebben. Echter, wat geven de Middeleeuwen ons te zien? Op grond van verkeerd uitgelegde bijbelteksten heeft de Inquisitie eeuwenlang kunnen bloeien! Door de verkeerde bijbelexegese is er zeer veel ellende ontstaan. Men kan uit de Bijbel distilleren wat men maar wil. Uit het O.T. kan men een hardvochtig strafrecht halen. Uit het N.T. kan men een zeer mild strafrecht opmaken. Wel zien wij dat het strafrecht zich meestal in de harde lijn heeft ontwikkeld. Het idee van zacht- of hardvochtigheid zullen wij moeten loslaten. Het gaat om gerechtigheid. Daarvan zal het strafrecht uitdrukking dienen te zijn. Zo niet, schaf het dan maar geheel en al af!

Het was Frederick Barbarossa die in 1158 het Romeinse recht West-Europa binnenhaalde. Sindsdien is dat er gebleven als een niet-christelijk stuk Romeinse cultuurprestatie. Wel moet toegegeven dat het Romeinse recht hoogontwikkeld was.

De scholastiek probeerde destijds het bijbelse recht in te voeren, maar dat mislukte. De redeneer-methoden der Romeinen wonnen het bij het vinden van waarheid en het bewerkstelligen van gerechtigheid.

Jammer dat het bijbelse recht het niet haalde in onze samenleving, dat had veel ellende kunnen voorkomen. Dat zal blijken uit het feit dat het O.T. een

verplichte onteigening kent van alle ongelimiteerde vermogensvermeerdering, daar eenmaal in de 7x7 jaren het jaar der vrijlating was. Deze wet, wanneer toegepast in onze samenleving, zou heel wat kapitalistische ellende en vermogens-criminaliteit hebben bespaard.

Wij zullen gaan bezien wat en waarin de bijbelse “gerechtigheid” bestaat en behoort te bestaan. Daarbij dienen wij te weten wat onder verzoening moet worden verstaan en hoe de gemeenschap in specifieke gevallen mede verantwoordelijk werd geacht voor misdaad door leden ervan begaan, zie o.a. Achan bij Jericho, Jonathan en de honing).

De gemeenschap waarin oudtijds een schuldige en misdadiger leefde, werd meestal medeschuldig gezien, daar zij werd geacht nalatig te zijn geweest om de zondaar van zijn kwade daden te weerhouden.

Wanneer iemand die rijk is en veel brood en kleren heeft, een arme honger ziet lijden en met vossen ziet rondlopen en weigert de arme brood en klederen te geven, is hem dat zonde. Wanneer de arme alsdan steelt, is de rijke medeschuldig!

Jesaja 58:7 Is het niet, dat gij den hongerige uw brood mededeelt, en de armen, verdrevenen in huis brengt? Als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vlees niet verbergt?

Jesaja 58:10 En zo gij uw ziel opent voor den hongerige, en de bedrukte ziel verzadigt; dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uw donkerheid zal zijn als de middag.

Ezechiël 18:16 En niemand verdrukt, het pand niet behoudt, en geen roof rooft, zijn brood den hongerige geeft, en den naakte met kleding bedekt; en Job 22:7.

Maar ook al geeft men brood aan de hongerigen en kleding aan de naakten, is men er nog niet aan toe de bijbelse gerechtigheid te volbrengen. Het gaat erom in de Bijbel dat men zich verantwoordelijk weet en men zich voor het wezen van de andere mens interesseert en inzet.

In ons strafrecht kijkt men slechts één kant op, de kant van de zondaar. Dat een dader door de gemeenschap, of zelfs door de autoriteiten tot zijn misdaad kan gelokt of gedwongen zijn, wordt nauwelijks op gelet.

Ons strafrecht is niet slechts van de Romeinen afkomstig, maar is voor een groot deel overgenomen uit de tijd van de Inquisitie, waar de criminaliteitsprocessen ontstonden. Daarmee is ons strafrecht een soort geesteskind van de Inquisitie! Daarbij werden verdachten gearresteerd en in bewaring genomen en daarna veroordeeld. Alzo werden de rechtbanken

oppermachtig, daar zij het voorbeeld van de Inquisitie volgden. Burgers konden zonder meer worden gearresteerd op enige verdenking. En dat is nog zo tot op vandaag de dag. Men kan ons elk moment van de dag komen ophalen om in verzekerde bewaring te worden gesteld, om gerechtelijk onderzocht te worden. In feite raakt een verdachte dan alle menselijke rechten kwijt en wordt een nummer, waarmee “het bevoegd gezag” kan doen wat zij wil. Een verdachte is in feite vogelvrij, overgeleverd aan de willekeur van zijn onderzoekers (rechercheurs).

Het Romeinse begrip “talio” heeft te maken met evenredigheid, de “zoen” welke overtreders moesten betalen. Een “zoen” is een religieuze boetedoening. Het bedrag wilde men voor elk vergrijp gelijk houden. De talio is ten onrechte aangezien voor het bijbelse begrip gerechtigheid. In de Bijbel is wel sprake van evenredigheid, oog om oog en tand om tand, maar niet evenredigheid als doel. Het gaat om de vereffening, de schadevergoeding. Evenredigheid is in de Bijbel middel en heeft daarom een heel andere werking dan bij de Romeinen.

De Bijbel gaat uit van menselijke gelijkwaardigheid, evenredigheid, als mens tegenover mens, en ook als zondaar tegenover berechter. Immers, een strafrecht dat de zondaar niet meer als gelijkwaardig mens beschouwt, zal nooit de ware gerechtigheid bereiken. Ongelijkheid geeft machthebbers de vrije teugel, bevoorrecht, hooghartigheid en wreedheid.

Het strafrecht dient de criminaliteit op alle fronten te bestrijden. Dit faalt allerwegen, omdat het in handen is van mensen die menen bóven anderen te zijn uitgegroeid. Zij zien zichzelf als een bevoorrechte elite, die zichzelf de naam heeft gegeven van “bevoegd gezag”. Binnen dit bevoegd gezag kan men eigen verantwoordelijkheid zoveel van zich afschuiven als men maar wil. In werkelijkheid zijn de mensen binnen “het bevoegd gezag” even “goed en slecht” als elk ander mens. Vandaar zoveel witteboorden-criminaliteit.

Een betere oplossing om een rechtvaardig strafrecht te verkrijgen, is gebruik te maken van privaatrechtelijk inzicht van o.a. juristen, waarheidscommissies, etc. Er dient daarbij altijd bemiddelend en verzoenend te worden gehandeld. Daardoor zal de criminaliteit dalen.

Ons huidige strafrechtstelsel beschadigt misdadigers en werkt niet verzoenend, maar veeleer verhardend. Daarmee kweekt men recidivisten, misdadigers die bij herhaling overtredingen begaan en zich daarin perfectioneren.

Hoe dienen wij bijbels gezien met misdadigers te handelen?

Voorop staat dat bij alle rechtspleging het altijd om de tot stand koming van gerechtigheid dient te gaan. Want indien wij de overtreders onrechtvaardig behandelen, begaan wij een even grote misdaad.. De rechtspleging is maar geen bezigheidsspelletje. Nee, ze moet vrucht en resultaat afwerpen, anders heeft ze geen enkele zin. Er dient helend, verzoenend en genezend te worden gehandeld. Bij de bijbelse gerechtigheid gaat het allereerst om de verzoening. En dat eist liefde, naastenliefde.

Van de ouden komt de definitie dat gerechtigheid “*de bestendige wil is om iedereen het zijne te geven en niemand schade aan te doen*”.

Dat lijkt mooi! Hierin klinkt niet zozeer dat wij het goede dienen te bereiken en daadwerkelijk zouden doen, maar slechts het willen er moet zijn. De ouden rekenden de wil reeds voor de daad. Dit oude denken bezat geen of weinig realiteitszin, bevatte geen logica die met de praktijk overeenstemde. Aristoteles zei dat slaven geen wil hadden. Nu, dan heeft hij nooit slaven gehad! De visie van Aristoteles is echter wél door de romeinse juristen overgenomen! Dat resulteerde in een zienswijze waar men alleen een statische gerechtigheid kende, alleen een wil tot het goede, zonder dat het goede daadwerkelijk werd bereikt. De toorn werd hiermee verbannen, maar tevens kon men zich niet verheugen in een bereikt goed resultaat. Ook kon men zich niet meer verontwaardigen over iets kwaads. Hij die alleen maar geen kwaad doet, is daarmee nog geen heilige of deugdzame, een werker der gerechtigheid. Het gaat in de Bijbel om het horen én het doen! Iemand met een schoon strafregister kan van een zeer gemeen en laag allooi zijn!

Schadeberokkening

Het is met schadeberokkening in onze samenleving een hoogst kwalijk gestelde zaak. Het “bevoegd gezag” dat iemand verdenkt of een dader met straf vervolgt, doet met haar taak dikwijls de tegenpartij grote schade aan, veel meer dan deze verdiend zou hebben. Onschuldigen worden soms veroordeeld. In een groot aantal gevallen acht het “bevoegd gezag” schadeberokkening rechtvaardig en toegestaan. Op verdenking van een strafbaar feit kan men uw auto in beslag nemen en in verzekerde bewaring stellen. Dat kan wel eens bijna een jaar lang duren. Dan moet u niet vreemd opkijken als de auto vol met deuken en krassen zit en dat het gehele interieur door de muizen is opgegeten. Natuurlijk is Justitie aansprakelijk. Maar dan kunt u wél langer dan 10 jaar gaan procederen zonder enig tastbaar resultaat! Dat is de droeve ervaring van schrijver dezes.

Ware gerechtigheid bestaat in het respecteren van anderen en hen geen schade te berokkenen, zo definieerden de ouden het. Wanneer de instantie die moet toezien op naleving van bovenstaande definitie, het aandoen van schade aan verdachten als rechtmatig gaat zien, is dat toch maar een zeer griezelige zaak. Daarmee maakt men gerechtigheid afhankelijk van de gelegenheid en situatie. Op die manier heeft men moord tijdens oorlog rechtvaardig genoemd en doen de leden van het “bevoegd gezag” beroepsmatig dingen die buiten hun beroep als misdaad gelden.

Verwongen rechtsgevoel

Kwade voorbeelden leveren kwade praktijken op. Wanneer Justitie niet meer weet wat straf inhoudt, is er sprake van vervaging van normbesef, allereerst bij Justitie zelf, daarna bij de samenleving. Zwارة misdadigers worden bijna niet meer gestraft en of op schoonheidsfoutjes weer los gelaten. Echter, voor lichte vergrijpen moeten anderen soms zwaar bloeden. Een junk die voor de 89e keer een winkeldiefstal van 1300 euro pleegde werd direct weer losgelaten in Rotterdam. Maar een fatsoenlijke burger die zijn parkeerboete niet op tijd heeft betaald, krijgt een verhoging van het dubbele en wordt bedreigd met gevangenisstraf indien hij niet betaalt. En dan de ellende van de wielklem!

En ook het gedoog-beleid, o.a. met drugs. Dat werkt dodelijk!

Gedogen is volgens Gijs van Oenen (docent Erasmus Universiteit Rotterdam) integraal onderdeel van de rechtsstaat. “De normale rechtsregels worden dan als het ware opgeschort. Op het gebied van zedelijkheid moeten we alsdan met een aantal regels de hand kunnen lichten”. Wat blijft er dan nog van de rechtsorde over wanneer gedoogbeleid de rechtszaal domineert?, vraagt dr. W.H. Velema zich terecht af, zie RD 17-3-01.

Doordat ons strafrecht zich niet om het resultaat van de straf bekommert, hangt een verdachte geheel af van de willekeur van zijn rechters. Ons strafrecht kent jammer genoeg niet als doel de overtredders weer vrij te maken van hun schulden, hen te beteren, te herkansen. Straf dient immers tot betering, om de zondaar in de gelegenheid te stellen zich voor te bereiden op zijn terugkeer in de samenleving. Niet als een gebrandmerkte, maar als een vrije. Zulks is vooralsnog in onze samenleving ondenkbaar, waar men complete strafregisters bijhoudt, wat soms wel nodig blijkt. Ons strafrecht houdt geen rekening met de totale mens. De overtredders worden tot aan hun dood gestraft, klaar uit. Dat zijn alleen zij die gepakt worden, want de anderen lopen vrij rond zonder enig stigma, hoewel zij soms meer kwaad deden dan de

veroordeelden. Doordat de doodstraf niet meer wordt toegepast bestaat er zoveel onrecht in het straffen. Het kwaad moet uitgeroeid worden, en bij de doodstraf kan het kwaad zich niet herhalen.

Er is gelukkig enige verbetering gekomen in deze situatie, daar rechters nu vooraf vragen om een reclasseringsrapport, alvorens de overtredder te berechten. Men wil enig inzicht hebben in het leven van de overtredder.

Wanneer een overtredder in zijn verdere leven heel veel goeds gedaan heeft en onder zware omstandigheden een slipper maakte, is er bijbels gezien geen bezwaar om de overtredder vrij te spreken. Men kan immers een zekere maatschappelijke en persoonlijke gerechtigheid opbouwen en of afbreken. Zie Ez. 18.

Wat horen wij in ons huidige strafrecht de Officier van Justitie zeggen in zijn requisitoir (eis of vordering)? Daarin maakt hij de overtredder meestal zó zwart mogelijk en houdt kennelijk met geen enkele verzachtende omstandigheid rekening. De meeste verdachten herkennen dan ook niet zichzelf in zulk een eis en nemen de OVJ niet serieus.

In ons strafrecht eist men dat onze rechters geblinddoekt dienen te zijn, geen aanzien des persoons mogen hebben, mede op grond van de Bijbel. Helaas, de Bijbel ziet juist wél de persoon en diens gerechtigheden aan en beoogt herstel, waarbij de wet de richtingaanwijzer en maatstaf is.

In ons strafrecht denkt men dat straf kan berekend en afgewogen worden. Men houdt daarbij geen rekening met het feit of de misdadiger wel in staat is de boete te voldoen en of hij de vrijheidsberoving geestelijk wel aan kan. Het is een eeuwenoude vreemde kronkellogica onder de uitvoerders van het recht te denken dat misdadigers een poos de gevangenis in moeten om de anderen in de samenleving tegen hen te beschermen. In de gevangenis meent men dat de misdadigers wel zullen genezen van hun misdadigheid. Daarmee laat men het gelijkheidsprincipe los en deelt men de samenleving op in “goede mensen” en in “misdadige mensen”. De goeden mogen los rondlopen, de kwaden dienen opgesloten te worden in gevangnissen. Dus de enkele misdadigers worden opgeofferd ten bate voor de grote meerderheid “brave” mensen. Dat principe hanteerde ook Kajafas, door de Heiland te laten doden in plaats van het gehele volk eraan te wagen. (Daarachter zat echter een Goddelijke bedoeling)

Gevangnissen

Ethisch gezien is strafvergoeding via gevangenisstraf onverdedigbaar. Het werkt geheel averechts, is inefficiënt, zeer kostbaar en maakt de samenleving

juist onveiliger. Misdadigers worden in gevangnissen veelal recidivisten en na los lating begaan er 7 op de 10 weer een nieuwe misdaad!

Gevangnissen zijn alzo niet het bijbelse antwoord op criminaliteit!

In de gevangnissen krijgen misdadigers de tijd om zich technisch te verbeteren, om “ongrijpbaar” te worden.

Wij zien dat gezagsorganen kampen met het onvermogen de degeneratie en gevolgen van het gevangenisstelsel tegen te gaan. Het idee van mensen op te sluiten is dan ook voluit onbijbels!

Ja, het opsluiten van mensen is duivels en was ook slechts van toepassing op de duivel, zie 1Petr.3:19, Judas vers 6, Openb.12:9, 20:2-4-

In het oude Israël zijn nooit gevangnissen geweest als afzonderlijke gebouwen, zoals deze er in andere landen waren! In de wet van Mozes wordt alleen van voorlopige hechtenis gesproken, Num.15:34. In Egypte was gevangenisstraf echter heel gewoon. Ook werden ongewenste profeten wel opgesloten in onderaardse kelders of putten, zoals o.a. Jeremia.

Gevangnissen, het zijn vakscholen (misdaduniversiteiten) voor de misdadigers, waar ze slechter uit komen dan toen ze erin kwamen. Ze eindigen er als geharde criminelen. De gevangenis reclasseert niet. De meeste gevangenen willen wanneer ze eenmaal vrij komen, afrekenen met de maatschappij die hun het leed van opsluiting aandeed. In de VS kost elke gevangene de belastingbetalers ongeveer \$21.000 per jaar. Het aantal gevangenen in de VS is ongeveer 2 miljoen. Alleen al in de VS vinden er per dag zo'n 60.000 ongewenste seksuele handelingen plaats.

De Bijbel wil dat misdaad in de kiem wordt gesmoord, zo nodig met de doodstraf, hoewel de doodstraf in feite geen straf is, daar een straf dient ter genezing en voorkoming. De straf moet een afschrik-effect hebben, Deut.13:11, 17:13, 19:20. Wanneer deze afschrik er niet is, zoals de doodstraf in de USA met haar lange wachttijden, is ze als afschrik ongeschikt.

Het blijkt dat wetten en straffen op deze wijze niet in staat zijn om het menselijke hart, waaruit alle boosheid voortkomt, te wijzigen, Matth.15:19.

Er is bekering, inkeer en vernieuwing van hart en zinnen noodzakelijk. Dat was in Israël hoofdzaak, de oproep tot bekering en levensvernieuwing.

Hoe ons huidige strafstelsel werkt

Een verdachte wordt opgepakt en uit de samenleving verwijderd. Dat noemt men “in verzekerde bewaring stellen”. Daarna wordt hij verhoord en voorgeleid. Bij een ernstige overtreding wordt de verdachte vastgehouden, bij

minder ernstige overtreding wordt hij weer vrij gelaten, in afwachting van zijn berechting. De rechter spreekt het vonnis uit en daarna wordt de verdachte opgeroepen om zijn eventuele gevangenisstraf uit te komen zitten. De veroordeelde komt dan in een geheel onnatuurlijk leefklimaat, waar geen mens zichzelf kan zijn, noch zich kan ontwikkelen in goede zin. Vanaf het begin tot het einde is de gevangenisstraf een lijdensweg. Deze vorm van boetedoening zou een gunstige invloed en uitwerking dienen te hebben op de gevangenen. Hun ziel zou door dit lijden geheiligd worden, zo meent men. Echter, dat laatste kunnen wij wel vergeten!

De theorie dat misdadigers door eenzame opsluiting tot inkeer zouden komen, is volkomen onjuist gebleken. Het overgrote deel misdadigers komt niet als gelouterde mensen uit de gevangenis. Het onrecht dat men misdadigers aandoet is heel groot, wanneer men niet meer de bijbelse wetten op hen toepast. Immers, ook de misdadiger is een schepsel en valt onder de algemene bescherming van de Schepper, gelijk ook Kaïn na zijn zonde, zie Gen.4:15, hetwelk een wonderlijke zaak inhoudt. Elohim haat wel het kwade, maar niet het schepsel als schepsel.

Is het noodzakelijk dat wij overtredders leed toevoegen, extra leed aandoen in de vorm van vrijheidsberoving? Nee, dat mogen wij niet. Wij zijn niet aangesteld als pijnigers van anderen, maar als verzoeners, zoveel als mogelijk is. Het leed dat wij gevangenen aandoen is ontstellend groot. Zij zijn niet of nauwelijks meer in staat na langdurige detentie op normale wijze deel te nemen in de samenleving. Dus dienen voorlopige hechtenis, preventieve detentie en dergelijke zo spoedig mogelijk te verdwijnen. Maar wat zien wij voor ogen? Er worden steeds méér gevangnissen en cellen gebouwd!

Is men willens en wetens de criminaliteit aan het kweken? In de bajes kweekt men immers gajes! Zeven op de tien bajesklanten zitten spoedig wéér achter de tralies. Het LPF-kamerlid Eerdmans omschrijft de gevangenis als een “universiteit van de misdaad”, nadat hij een week vrijwillig tussen de gevangenen had vertoefd.

Hoe was het in oud Israël?

In het oude Israël waren er richters. Recht was er niet in de zin van rechtstoestand, maar wel waren er rechtsprekers. De rechtspraak was Godes, aan Elohim gewijd en opgedragen, zodat elk vonnis in feite een beslissing was en zou zijn van de Allerhoogste!

Mensen buigen zich immers maar moeilijk voor stoffelijk geweld en voor politieke dwang. Mensen buigen zich veeleer voor zedelijke en geestelijke

macht. Vandaar dat politici en wereldleiders gaarne geestelijken aan hun zijde hebben en zij zich met hen op de foto laten zetten. Daarmee geeft men het volk het idee dat hun macht in overeenstemming is met de religie. Zo zien wij bv. de Russische president Poetin met oud president Jeltsin voor een Russisch orthodoxe kerk samen met de patriarch een plechtigheid bijwonen.

Poetin heeft in juni 2000 ook een bezoek aan de paus gebracht.

Volgens de bekende prof. mr. Ch.J. Enschedé in “Kijk, recht” is de religie de eerste autoriteit in de geschiedenis van het menselijk bewustzijn. En volgens de rechts-historicus S.J.

"Oh shit, he is even dumber than I thought"

Jeff Mitchell / Reuters

Fockema Andreae staat het doen en laten van de mens onder goddelijk “richtend bestuur”. Regeringsleiders, hoe goddeloos zij ook zijn, laten gaarne zien hoe religieus zij evenwel zijn. Clinton haalt God ook overal bij aan. En de nieuwe president Bush is al even schijnheilig. Wanneer hij naar de kerk gaat of bidt, als satanist en lid van de Skull & Bones, doet hij dat aan satan. Bush jr is satanist, zie het bewijs op de foto, waar hij een satans-teken maakt met zijn vingers.

In Israël kwam pas veel later een op schrift gestelde wet, als resultaat van vele voorgaande rechtszittingen en vonnissen. Wat door de besten voor billijk en uitvoerbaar werd gehouden, werd opgetekend

Ons huidige rechtssysteem kent beslaglegging in naam der koningin. Men kan het bijna niet onbijbelser indenken. Zie Deut.24:10-12, iemands huis is zijn kleed, zijn bescherming. Daar mag niemand ongewild binnentreden, geen schuldeiser of deurwaarder, rechter of officier van Justitie. Op goederen die in levensonderhoud en kleding voorzien, mag geen beslag ooit worden gelegd, zie Deut.24:26. Met deze bijbelse notie houdt het “bevoegd gezag” geen enkele rekening.

Sommige geboden lijken voor de economie schadelijk, nl. het gebod van het sabbatsjaar, om de zeven jaar alle schulden kwijt te schelden. Inderdaad is dat voor schuldeisers en woekeraars een kwalijke zaak. Maar juist door deze wet werd aan armen en schuldigen de nieuwe mogelijkheid gegeven zich weer te herstellen en de lands-economie te helpen. Eenmaal in de 7 jaar waren alle schulden weg. Armen laat men immers algemeen maar bloeden, terwijl rijken daarvan niets voelen. Een bekeuring-systeem dat gelijke tarieven voor rijken en armen heeft faalt. De rijke kan een boete gemakkelijk betalen, voelt nauwelijks de financiële pijn, zal de wetten daardoor veel gemakkelijker negeren en overtreden dan een arme. Tijdens de mkz-crisis 2001 in ons land hebben wij kunnen zien hoe de overheid de rechten van de boeren en het vee niet altijd respecteerde

De Tsedeka

De tsedeka is de bijbelse gerechtigheid. Daarin is de heilbrengende, helende, verzoenende en vrijsprekende gerechtigheid aan de orde. Dit is tijdens de Reformatie herontdekt. Hoe een zondaar gerechtvaardigd kan worden als goddeloze voor Elohim.

Deze gerechtigheid is echter in de theologie blijven hangen en niet in het strafrecht opgenomen. Over de rechtvaardiging en leer der verzoening zijn bibliotheken vol met boeken geschreven. Maar de onderlinge vergeving en verzoening tussen christenen, tussen mensen onderling, daarover is nog niet nagedacht, althans heel weinig. De manier waarop Elohim met zondaars handelt, hen vergeeft en genade bewijst, mag toch tot voorbeeld gesteld worden in het dagelijkse leven van christenen? *Lucas 6:36 Weest dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is.*

Men is blijven hangen in het leerstuk der rechtvaardiging. De zondaar kon daardoor van de hel naar de hemel. De aarde deed er daarna weinig of niets meer toe, was een doorgangshuis en zou spoedig algeheel verbrand worden. Dus werd er aan aardse zaken weinig aandacht besteed en werd de bijbelse gerechtigheid alleen voor de hemelse sferen gehouden.

Tsedeka is het Hebreeuwse woord voor gerechtigheid en is een veel voorkomend begrip. Daarmee is echter niet de volle betekenis weergegeven. De Grieken hebben er een statisch begrip van gemaakt, maar dat is in de Bijbel in het geheel niet het geval. Tsedeka is dynamisch. De bijbelse gerechtigheid is geheel anders dan het begrip gerechtigheid zoals wij dat van de Griekse/Romeinse denkers hebben overgenomen in onze rechtspraak.

Tsedeka is -kort gezegd- een actie, jezelf waarmaken, een zaak waarmaken, het allerbeste doen, doen wat je zegt. Dat doet Elohim immers, als de Ik zal Zijn Die Ik zijn zal.

Bij de Grieken is iemand een goed man die zich aan de regels houdt. In Israël echter is iemand een goed man die uitvoert wat hij belooft. In de tsedeka speelt de oprechtheid van de persoon een hoofdrol. Bij de Grieken komt de eerlijkheid er niet zozeer op aan, als men maar binnen de grenzen van het toelaatbare blijft. In de tsedeka gaat het om de actie, en daarbij gaat het evengoed om de toorn, verontwaardiging als om zachtmoedigheid en barmhartigheid, al naar gelang de situatie.

Tsedeka gaat uit van het feit, zoals in de natuurwetten vastgelegd, dat de boom aan de vruchten wordt gekend. Dus dat de buitenwereld kan zien wie en wat voor “boom” wij zijn. Niet dat wij onszelf voor rechtvaardigen houden, maar daadwerkelijk aan onze vruchten tonen dat te zijn, zodat de buitenwacht moet bekennen wát wij zijn. Wij kunnen gelijk hebben, maar wij dienen ook van buitenaf in ons gelijk gesteld en erkend te worden. (Micha 7:9). De rechtvaardige zal uiteindelijk gelijk krijgen, omdat hij gelijk heeft. De leugen kan zich tijdelijk handhaven, maar zal bezwijken, omdat er geen gerechtigheid achter staat.

Wanneer Justitie slechts op de grote “vissen” jaagt en de rest maar laat zwemmen, pleegt ze daarmee geen gerechtigheid. De slimme jongens onder de grote vissen laten zich ook niet gemakkelijk vangen. Het is weliswaar voor Justitie onmogelijk om alle vissen te vangen, dat is teleurstellend, maar daarmee mag men zich niet op enkelingen concentreren. Temeer daar het “bevoegd gezag” niet in staat is geweest om een gedegen wetboek van strafrecht samen te stellen. Dus zou een gearresteerde misdadiger eerder onze mildheid, dan onze toorn behoeven.

In Israël kreeg tsedeka meer en meer de betekenis van “barmhartigheid”. En dan niet barmhartigheid als een lauwe slappe houding. Nee, het moet een doel

hebben, nl. de genezing, het herstel, zodat een kwaaddoener weer als een nieuw en gereinigd persoon in de samenleving kan mee functioneren.

De “Barmhartige Samaritaan” maakte ernst met het slachtoffer en pakte zijn taak op, op een manier zoals Elohim dat eveneens doet en van ons verlangt. De Samaritaan liet aan de wereld om hem heen het recht van die wereld gelden. De nood van het slachtoffer had recht op hulp. Rechtvaardigheid móet gezien, getoond worden.

In Israël gaf men aalmoezen, dat was om de nood te lenigen en om de ander de kans te geven weer op te staan en zichzelf te redden. Geef iemand de kans zich waar te maken. Ons huidige systeem kent voor mensen die failliet zijn gegaan geen enkel herstel. Eens failliet, voor altijd failliet. De schulden blijven in principe tot aan de dood de schuldenaar achtervolgen. Dat was in Israël niet zo, en in de USA is dat ook niet zo.

Gerechtigheid is de nieuwe levensstroom, de actie van Elohim die naar een verheven einddoel stuwet. Het moet gezien worden dat een mens een rechtvaardige is. De latere theologen van de Reformatie zijn met de Grieks/Platonische stelling gekomen van een “forensische (buiten ons liggende) gerechtigheid”, die zich niet in de mens, maar buiten de mens zou afspelen, ergens in de hemelse gewesten. Dat is onwerkelijk, want rechtvaardigheid dient gezien te worden. (Rom.3:26).

In ons strafrecht wordt de schuld van een overtreder opgemaakt uit zijn misdaad. Dat wordt omgerekend in straf, in de vorm van boeten of gevangenisstraf. Ons strafrecht beoogt in feite geen enkel doel met de schuldige, maar ziet er alleen op toe dat de rechtsorde gehandhaafd blijft. Men laat de reclassering voor de rest zorgen, het eigenlijke werk verrichten.

Als voorbeeld Ezechiël 18:27 Maar als de goddeloze zich bekeert van zijn goddeloosheid, die hij gedaan heeft, en doet recht en gerechtigheid, die zal zijn ziel in het leven behouden;

De kanttekening van de St.Vert. zegt ervan: 63) *zijn ziel in het leven behouden; (en omgekeerd ook).*

De kanttekening: *Dat is, zich zelve, te weten door in den weg, die ten leven leidt, trouwelijk te volharden. Want het is Gods wil dat degenen, dien Hij uit genade om Christus de kroon der gerechtigheid belooft, daartoe komen door den weg der gerechtigheid; Ef. 1:4, en Ef. 2:10; Tit. 2:11,12,13,14.*

Schuld, schuldenkenning en straf

Schuld erkennen is voor heel veel mensen maar een moeilijke zaak. En ook het straffen is heel moeilijk, daar wij allen mensen zijn en wederzijdse

verantwoordelijkheid dragen. Over het ontstaan van schuld is reeds veel nagedacht, veel minder is nagedacht hoe wij weer van schuld kunnen afkomen.

Het is een duister iets waarom wij mensen de neiging hebben ons in schulden te steken. Wij begeven ons o zo gemakkelijk op het gladde ijs. Dat is het kenmerkende in onze situatie. Wanneer onze schulden zich ophopen en wij er niet vanaf kunnen, spreken wij van “stoornis”. Daardoor isoleren wij onszelf van de anderen, dus is herstel van zo groot belang. Schulden blokkeren of verstoppen werkt remmend. Wij mensen maken schulden tegenover onze Schepper, maar ook tegenover onze medemensen. Helaas is de juridische schuldleer nog heel gebrekkig, doordat ons strafrechtssysteem niet zozeer naar de schuldigen omziet om hen weer van hun schulden te verlossen.

Schuld heeft verwijtbaarheid. Een geestelijk gestoorde kan men niets verwijten, die is ontoerekeningsvatbaar. Doordat men tegenwoordig geen weg meer weet men ernstige misdrijven en schuldigen, nemen rechters het ontoerekeningsvatbaar verklaren al heel spoedig als uitlaatklep, op grond van een rapport van het Pieter Baancentrum.

In de Bijbel gaat het echter wel degelijk en in hoofdzaak om het genezen van de zondaar, het opheffen van diens schulden. In ons strafrecht gaat het slechts om de vastgestelde schuld, zónder zich om de bevrijding ervan te bekommeren. Justitie aanvaardt alzo geen enkele verantwoordelijkheid voor de schuldigen, dus is Justitie op deze wijze medeschuldige, omdat ze zich onttrekt aan de medeverantwoordelijkheid die zij heeft om de schuldigen van hun schulden te bevrijden. Justitie toont een soort Kaïns-houding: “Ben ik mijns broeders hoeder?”

Collectieve schuld is weer iets anders. Schuld is allereerst persoonlijk, daar ieder voor zijn eigen zonden verantwoordelijk is. Er is wel medeverantwoordelijkheid. Wij dienen de anderen in de gelegenheid te stellen hun leven te beteren en hen te bewaren voor herhaling van misdaden.

Schuld maakt scheiding, en soort zoekt soort, zodat de misdadigers elkaar opzoeken en er een georganiseerde misdaad ontstaat, onder het motto van “misdaad loont”! Enerzijds is schuld een soort springstof, waardoor relaties verbreken; anderzijds is het kleefstof, waardoor nieuwe relaties ontstaan, maar dan veelal in de criminele sfeer. Dus dient schuld uitgedelgd te worden!

Schulderkenning doet men echter niet zomaar. Dat doet men niet met de vijf zintuigen, maar met het hart, met onze geest. Velen onzer zijn geestesziek en slapen, zodat zij eigen schuld niet zien en of verkleinen. Anderen hebben wel een schuldgevoel, maar dat is verstoord, zodat er schuldcomplexen ontstaan. Zij zien schuld waar deze niet of nauwelijks is, of men laat zich schulden aanpraten door politici of geestelijken. Men hoort allerwegen roepen dat christenen schuld dienen te belijden tegenover de joden en zwarten. Christenen zouden hen zeer verdrukt hebben in het verleden. Wat de oorzaken daarvan waren en wat de joden zelf christenen aandeden, daar heeft men het niet over. Met de mond kan men van alles en nog wat gaan belijden, maar daarmee is de ander nog niet gebaat en zijn wij van onze eventuele schuld niet verlost. Zie brochure no.177 “Vergeving”

Anderen zien hun schuld niet en beseffen niet of nauwelijks wat zij gedaan hebben. Dat noemt men psychopaten. Straffen kunnen pas louterend werken als mensen werkelijk zien dat ze schuld hebben, als de schuld erkend is. Dus is het de taak van Justitie om overtreders van hun schuld te overtuigen. Straf is alleen zinvol wanneer overtreders hun schuld hebben aanvaard. Dit is geen pleidooi om alle overtreders die hun schuld niet goed inzien of deze willen verbloemen, ongestraft te laten.

Slepende rechtszaken en het Godsoordeel

Er zijn rechtszaken welke in ons huidige rechtssysteem jaren slepende worden te houden. Iemand kan U een rechtszaak aanspannen en op Uw bezittingen beslag laten leggen wanneer er slechts een vermoeden bestaat dat U een fout hebt begaan. Zo'n zaak kan minstens 4-6 jaar duren, slepende worden gehouden. Onze rechtspraak opent daartoe de ruimte door de tegenpartij de mogelijkheid te geven tot in het “oneindige” haar grieven te laten aandragen, ook al blijkt de onschuld van de tegenpartij.

Deze slepende zaken slopen de dikwijls onschuldige tegenpartij mentaal en financieel. Dit was in Israël niet het geval, daar behoefde bv. een moordenaar geen vier jaar te wachten op de uitvoering van het doodvonnis.

In Israël werd het Recht van de Allerhoogste gehandhaafd. Dat kunnen wij niet goed verstaan wanneer we het begrip “mispat” niet kennen. Mispat is de norm of zaak die een persoon en zijn normale leefwijze regeert met hun rechten en plichten. Ieder had zijn eigen mispat, zowel de koning als de slaaf. Mispat betekent tevens: ordening van zaken tot een goede samenleving, en betekent daarom ook “rechtspleging”. Deze mispat kende in uiterste gevallen een belangrijk beslissend element n.l. het Godsoordeel,

waarin Elohim de Scheidsrechter is. Dit was dé hoogste rechtsinstantie. In Israël was het recht niet slepende; het vonnis werd zo snel mogelijk geveld en terstond uitgevoerd in aanwezigheid én met deelneming der getuigen. De zaken moesten afgehandeld worden, zodat de mens niet uitgemergeld werd. In ons systeem is plaats voor geleidelijke uitmergeling, zodat de mensen murw worden en alles over zich heen laten gaan als willoze schepsels. Ten laatste geraakt men in een psychiatrische inrichting. Nee, er is óók vandaag nog zoiets als het Godsoordeel. De gelovigen beschikken over enorme krachtbronnen. Mozes kon zelfs in z'n eentje de wraak van Jahweh tegenhouden, en in andere gevallen de wraak van Jahweh laten komen over Korach, Datan en Abiram. Elia liet vuur van de hemel dalen en dat verteerde zo vele soldaten. Elia bad en het regende in geen drie-en-half jaar, en hij bad wederom en de regen kwam.

Toch mag een gelovige niet te pas of te onpas bidden om hemelvuur en de wraak Gods, daarover berispte Yashua Zijn discipelen. Er kunnen echter wel momenten komen dat er geen andere uitweg is dan het inroepen van Elohims hulp en Zijn oordeel. Meestal geldt: *Wreekt U zelve niet beminden, maar geeft de toorn plaats, Mij is de Wraak, Ik zal het vergelden, spreekt de Jahweh.*

Het O.T predikt geen andere moraal dan het N.T, hoe komt men daarbij? Opvallend is hoe in Openb.11 de twee getuigen de enorme krachten van Boven gebruiken om hun vijanden te verderven (hoewel zij aan het eind van hun getuigenis zelf overmeesterd worden voor korte tijd). Ook Petrus maakte gebruik van het Godsoordeel bij Annanias en Saffira. De wraak van Elohim is in de historie duidelijk te zien, en al lezen wij de geschriften van Luther en Bunyan komen we dat herhaaldelijk tegen. De rechtvaardige mag zelfs blij zijn wanneer hij de wraak ziet over zijn tegenstanders. Omdat Elohim weet dat de rechtvaardige in bezet gebied leeft, geeft Hij de beschikking over een compleet wapenarsenaal o.a. lankmoedigheid, liefde, geduld, etc., maar óók de wraak en vergelding. Het christendom weet deze wapens niet meer te vinden, slechts terroristen en de maffia gebruiken hun wapens (letterlijk). De opinie zegt dat Christenen alles moeten slikken en Gods water over de akkers moeten laten lopen. Intussen steunt het christendom wel het militarisme.

Elohim is een God van liefde, maar óók van Recht en Orde. Reeds in dit leven is iets wat onrecht is, en het de gelovige in zijn bestaan, naam en goed aantast, aanleiding om de Goddelijke actie in te roepen, waarin Elohim ijvert voor Zijn volk. Al moet het via hemelvuur, de verlossing zal komen, want

legioenen engelen staan tot zijn beschikking. Elohim wil niet dat wij hartklachten overhouden van alle moeilijkheden waarin we zijn gekomen, want het hoort bij de beproeving dat we de ter beschikking staande wapens leren gebruiken, en gelouterd worden door het lijden, om als overwinnaars te eindigen. Jakob gaf zich NIET aan de Ezau-engel over. Ps.34:8 De Engel van JHWH laat zijn legerkamp opslaan rondom die Hem vrezende, en Hij bevrijdt hen.

Huidige misdaadcijfers

Per jaar zijn er in ons land 2.500.000 slachtoffers van een vermogensdelict.

Per jaar worden er ongeveer 8.000.000 delicten gepleegd.

Daarvan zijn er 876.000 autodiefstallen/autoinbraken, 671.000 fietsdiefstallen, 619.000 vernielingen, 509.000 overige diefstallen, 432.000 bedreigingen, 310.000 seksuele handtastelijkheden, 284.000 zakkenrollers gevallen, 259.000 mishandelingen, 246.000 diefstallen uit auto's, 185.000 doorrijden na een ongeval, 244 moorden of ongevallen van doodslag. In deze cijfers zit een jaarlijkse groei. (Moord en doodslag zelfs 80% groei! En bij diefstal en geweldpleging 300% groei!)

De daders zijn meestal jeugdigen, waarvan 33% niet in Nederland is geboren. Bij ongeveer 90.000 verdachten betreft het buitenlanders. Bij daders onder de 21 jaar gaat het voor 50% om allochtonen.

Magie in het recht

Magische handelingen zijn erg in trek. Overal heerst magie en zien wij ceremonies waarin magie een rol speelt. Eén van de duisterste vormen van magie zien wij voor ogen in de rechtszalen. De rechters komen de zaal binnen, gekleed in lange gewaden zoals bij de Sjamanen-ceremonies, verwachtend dat de aanwezigen hen zullen aanbidden en vereren.

Van rechters mag worden verwacht dat zij rationele personen zijn, meer dan iemand anders. Wanneer zij echter al bij het begin van de rechtszitting deelnemen aan het ceremoniële circus, is eerder te verwachten dat het recht dat zij moeten uitspreken een tegengesteld effect zal hebben. Immers, het ceremoniële circus heeft geen enkele wetenschappelijke achtergrond, dan alleen de handelwijze der magiërs. De ceremonies zijn een vorm van dronkenmans religie, die alleen voor hen is die dezelfde ceremonies vereren. Men begrijpt zelf niet het waarom van de dingen die men doet. Juist de toga's van rechters, advocaten en geestelijken lijken in onze tijd op de lange mantels van vrouwen. Dat klopt, daar de Sjamaanse heksen dezelfde soort

mantels droegen, als nu de rechters en geestelijken. Vrouwen hadden bij de Sjamanen méér magische kracht dan de mannen. Om als man dezelfde uitstraling te hebben, moesten de mannen zich kleden in de vrouwenmantel der heksen. Dus is de toga der rechters en geestelijken het kenmerk van een leugenaar, een komediant en travestiet.

Wanneer de rechters en geestelijken langs de mensen lopen, wordt geacht dat de mensen allen van hun zetels opstaan, daar de rechters en geestelijken een meerwaardigheid zouden bezitten, iets van het goddelijke. Hiermee overtreden zij het eerste gebod.

Ook dient men rechters en geestelijken aan te spreken als edelachtbaren en dominees, etc. Dit is in strijd met het algemene gelijkheidsprincipe.

In het oude Egypte konden alle magiërs rechters worden. Zij hanteerden de zgn. voorzittershamer, niet om daarmee enig vakwerk te verrichten, maar om zaken te beklinken, zoals het afstellen van stenen in de specie.

Wat heden de eed voor de rechters is, was vroeger het afroepen van een vloek, nl. “Moge de goden mij veroordelen wanneer ik vals spreek”.

Zijn rechters echt geïnteresseerd in waarheid wanneer zij vooraf aan magie deelnemen?

Al met al, er dient nog heel wat in onze samenleving recht gezet te worden!

Rechtssysteem moet transparanter

De rechtspraak lijkt tegenwoordig heiliger dan de kerk, aldus P. Opey in het R.D. 12-8-2000.

“Juristen zitten verstrikt in een web van regels en dreigen kopje-onder te gaan in het juridische taalmoeras dat ze zelf hebben aangelegd”.

Dr. J. Keijser, politicoloog, zegt in zijn proefschrift “Punishment and purpose”, dat er in Nederland geén visie bestaat over zin en doelen van het straffen en de wijze waarop deze in de rechtspraktijk tot uitdrukking moeten worden gebracht. Keijser vindt het Nederlandse sanctie-systeem een rommeltje waarin elke samenhang ontbreekt, hetgeen de kans op rechtsongelijkheid vergroot. Achteraf worden straffen gerationaliseerd en voor iedere straf kan wel een strafdoel worden verzonnen.

Ook strafrecht deskundige A. van Kalmthout van de Kath. Univ. Brabant en rechtspsycholoog H. Crombag van de R.U. in Maastricht, hebben grote bezwaren tegen de huidige rechtspraak. Volgens hen gaan rechtbanken dikwijls heel eenzijdig met bewijsmiddelen om, en spannen rechters en officieren samen, door de verdachten hun onschuld te laten bewijzen, i.p.v. dat de rechtbank hun schuld aantoon.

Volgens Crombag is de gelijkenis tussen het godsdienstig ritueel en de rechtspraak soms treffend. Men doet dan als of het in de rechtspraak alles koek en ei is en dat er zo hier en daar een enkel manco is. Zo is het in de kerken idem dito. De kerk stond eeuwenlang niet ter discussie. Keijser wil zich dan ook grondig bezinnen op de aard en het doel van de straffen. Het recht behoort een publieke zaak te zijn, dus moet ons strafstelsel veel transparanter worden. En daarmee stemmen wij van harte in.

Temeer wanneer wij een dik rapport lezen via Internet zie:

<http://sdnl.nl/de-werd.htm> “De geheimen van vrouwe Justitia”. De haren rijzen u ten berge tijdens het lezen!

Bronnen: o.a.

Mr. J.M. v. Bemmelen; Op de grenzen van het strafrecht

Mr. L.H. van Heyningen; Macht en Recht

Prof.dr. G. Brillenburg-Würth; Schuld en straf

Dr. P. Lapide; Wie waren er schuldig aan de dood van Jezus?

Arthur Richter; Proces tegen God

Prof.mr. H.v.d.Brink; Bijbels recht

Prof.dr. H. Oort; Oud-Israëls rechtswezen

Lesbrief Minister van Justitie 1986

Mr. H. Bianci; Ethiek van het straffen

Th. Kennely; Mozes de wetgever

Dr. G. Manenschijn; Burgerlijke ongehoorzaamheid

Dr. P.J. Roscam Abbing; Maatschappij kritiek

Mr. Ch.J. Enschedé; Kijk, recht

H. Bouterlier; Solidariteit en slachtofferschap

W. Durant; In de hof der wijsbegeerte

Mr. W. Van der Vlugt; Algemene inleiding tot de rechtsgeleerdheid

Psalm 99:3 berijmd

Looft met hart en stem,

Looft de kracht van Hem,

Die het recht bemint

In Zijn rijksbewind.

‘t Recht hebt Gij gestaafd;

‘t geen G’aan Jakob gaaft,

Toond’ aan Isrëls leden

Recht en billijkheden.